

UTAZÁS A LELKEM KÖRÜL

IRODALMI MAGAZIN

VERSEK • PRÓZÁK • NAPLÓRÉSZLETEK

PAPP BARBARA ÉVA

TARTALOM

- 01 Filozófia
- 02 Pamlag
- 03 Szeretem még...
- 04 Sorstalan
- 05 Vígaszmámor
- 06 Szerelmi verem ~ Elverem
- 07 Közöny
- 08 Száradt tűlevelek
- 09 Jelened kell...
- 10 Lelkem múzsája
- 11 Néma sarok
- 12 A gyűlöletről pár szót...
- 13 Az alkotó születése
- 14 Sötétség
- 15 Diego

Egy belső utazás lenyomatai: szerelem, veszteség, természet, emlékezet és alkotás.

A LÉLEK TÉRKÉPE

A lapszám a feltöltött „Utazás a lelkem körül” anyagának verseit és prózai írásait rendezi egységes, fekete-arany magazinvilágba. A sorrend és a címek a forrásanyag szerkezetét követik.

A szövegek személyes hangon járják körül a kapcsolatokat, a magányt, a gyermekkori emlékeket, a természet vigaszát és azt a folyamatot, amelyben az alkotás menedékké válik.

Filozófia

Körülöttem köröznek árnyat vető varjak,
halasztom, hogy zakómra gombot felvarrjak.

Temetésre tipegek tétova talajon,
némán siklok, mint lánc a sűrű olajon.

Eltemettem tetemem tétlen testét,
érzékeimmel élveztem ezt az estét.

Hiszékeny hitben hirtelen hittem:

hiú hűségbe testemet vittem.

Eszem elveszett, s vele a lelkem,
így hát tetemes testem eltemettem.

Ezáltal én talán nemesebb lettem,
s hogy ide jutottam: nem véletlen.

A test a tettes, a lélek végtelen.

Filozó-fia – Léleknek nyitja!

Pamlag

Múlthamvas pamlagon fekszem,
regélem éltem történetét.

Veszedelmes, vészjósló szerelem
veszi éppen kezdetét.

Hallgatag barna szempár figyel,
nem szól, csak pislant.

Nem tud mit kezdeni e friggyel,
míg rezonál a gyógyító lant.

Orvos s beteg közt lehetetlen,
hogyan a titkokra fény derüljön.

Eme két ember tehetetlen,
nem szabad, hogy kiderüljön!

Ajkának lettem betege,
ahogy remegtette elém.

A szívem oly fekete,
miatta sötét az elmém.

A múlt egy kozmikus rendszer,
az orvos rendet tesz a fejben.

Belebetegszek még ezerszer,
elvészünk e rejtelemben.

Szeretem még...

Legyünk olyanok, mint régen,
mikor csillag ragyogott az égen.
Szürkület úszott kíváncsi szemedben,
zavaromban arcom tenyerembe temettem.
Felfedeztük a járatlan utakat,
összeforrasztottuk a bizsergő ujjakat.
Filmeket néztünk kettesben az autóban,
szerelmünk úszott szirmos, halk folyóban.
Elregélted, honnan s miként jöttél,
megmutattad a helyet, hol felnőttél.
Szerelmünk hullámozó lett, mint a tenger,
szívünkön átment már pár úthenger.
Egymást martuk, mint nyávogó cicák,
nem segítettek rajtunk néma imák.
Mégis megmaradtunk együtt mindig,
valahol az a csillag is megbújva fénylik.
Szerelmünk csillaga, ne hullj el soha,
s ígérem: nem leszek többé ostoba!
Ne hagyd, hogy a bánat felemésszen,
hisz szeretem még őt – azt hiszem!

Sorstalan

Míg világ a világ, lesznek csodák,

S lesznek, kikre azt mondják:

„Furcsák.”

Dönthetek: én is sorba állok,

s leszek önző, álnok,

vagy másokért kiállok.

Mint rovar a virágot porozza,

úgy a sors a jót

ostorozza.

Aknákkal teliszórt a föld,

hol puha a pázsit,

s nedvesen zöld.

Lépteim, mint sakktáblán a lóé:

elkerülöm a királyt,

kié a „zöldellő” lóvé.

Paraszt a harasztban kaparja —

a gaz a lábam;

túl sok szegényt láttam.

Éhínségben nincsen kérdés,

csak szüntelen szeretet

és óvó féltés.

'Likas bakancsban járni-kelni:

megtanít embernek lenni,

s a gyöngye gyermekre figyelni.

Vígaszmámor

Alkoholtól bántó kezek,
áldozatok közt gyülekezek.
Vígaszmámor mankója nékik,
kik a pohár alját bódulva nézik.
Érzik; Rabok a saját lelkükben,
rohad a szesz a sejtjükben.

Szerelmi verem ~ Elverem

Úgy érkezett az életembe,
mint nyíló, harmatos kikelet.
Beszőtte magát emlékeimbe,
tudta, lelkemnek mi kellett.
Csápjaival tapogatta szívemet,
majd azt szorongatni kezdte.
Elharapta kígyózó nyelvemet,
ösztöneit nem fékezve.
Letépte rólam a kétséget,
így reméltem, ez örök.
Eljátszottam a feleséget,
felesleges színészi körök.
Felfalt szerelmének szája,
birtokolni bátran mert.
Ma sem értem – ki hibája,
hogy indulatával péppé vert.

Közöny

A legfertőzőbb kór a közöny:

átlépünk az ájultak felett,
Míg ránk nem hull a rögs göröngy,
s elmegyünk az árva lelkek mellett.

A magam útját járni nem azt
jelenti, hogy nincsen senki más.

A saját szívemmel látni:
több, mint egy puszta vallomás.

„Kár, hogy a szíved elhoztad” –
súgja a tudatlan többség.

Pusztuló, krákogó kárhozat,
mit az emberek fejébe tömtek rég.

A bajbajutottak félnek,
nincs, ki nyújtson segítséget,
Az irigyek csak nevetgélnek:
ez fedí fel gyengeségüket.

De ki érez, s a szívével lát,
nyújtja segítő, tiszta kezét.

Ki a koszos ablakon átlát,
nem takarja szemét a szemét.

Száradt tűlevelek

Száradt tűlevelet kerget a szél,
nézem a felleget felettem.

Hallgatom: vajon miről beszél?

S kérdem: hol kéne most lennem?

Magasban a gép csíkot húz az égre,
elmélázom: milyen lehet ott fenn?

Álmomban szárnyat növesztek végre,
s nem tűlevelet keresek itt lenn.

Macskakövön kopog cipőm sarka,
magam sem tudom, merre járok.

Induljak talán jobbra vagy balra?

Mélyen az erdő csendjére vágyok.

Hol nem látszik emberi kéz nyoma,
s tiszta, vízállatú a levegő.

Part menti sárban őzek lábnyoma:
a gondolatom már nem tekergő.

Őznek otthona a szabad természet,
ki ne vágyna erre?

Az erdő zenéje valódi művészet,
most már tudom:

ha mehetnék, csak erre!

Jelened kell...

Versben mondom el,
mit kimondani Te nem tudsz!

Párnámnak sírom el,
hogy folyton hazudsz!

Folytogat a jelened, ölel a múltad.

Közös házunk gerendáját

Haraggal gyúltad!

Jelened kell, nem a múltad.

Lelkem múzsája

Megannyi szerelmes verset költenék múzsám egyetlen rózsájának.

Felkarcolnám a felhőkbe a nevét, madarakkal szórnám körbe azt, víg énekkel
színeznék az eget.

Naplementében úsznék vele, majd repülve pásztáznánk a csillagokat.

S ahogyan lehullik egy, vele zuhannánk vissza a földre mi is.

Néma sarok

Ahogy idősödöm, egyre inkább azt hiszem, hogy a korábbi sérelmeim felemésztenek. Egyre önzőbbnek tűnnek az emberek, és engem is megcsap a ridegség szele. Nő az elvárásom a kapcsolataimmal szemben, mert amikor minimalizáltam a saját igényeimet, mások nem voltak hajlandók észrevenni engem. Nem látták bennem az embert, aki próbál talpon maradni a kicsit sem könnyű életében. Nem látták, hogy ha meg akarom teremteni a saját boldogságomat, nem támaszkodhatok örökre másokra – főleg nem olyanokra, akik büszke hirtelenséggel ránthatják ki alólam a mankót.

Ahogy az ember érik, kialakul benne egy „kockázatfelmérő” program: ha egy történés vagy ismeretség túl sok veszteséget ígér, egyszerűen bezárkózik a biztonságosnak tűnő odújába. A falak kopnak, a nap pedig felmondja a szolgálatot: nem süt be többé olyan helyre, ahol nem kívánják a jelenlétét. A föld fagyos lesz, a mezítelen talpak alatt bőrkeményedés keletkezik. Az ember már nem érzi a puha pázsit csiklandozó érintését, és nem látja a sötétől a szabadságot nyújtó mezőt.

Bámulom, ahogyan az esőcseppek elpárolognak a fűszálakon; az arcomon érzem, ahogy a hűvös és a meleg levegő keveredik. A tavasz „jó reggelttel” köszön, de a kávé illata jobban csábít. Nézek ki a rozoga ablakomon, amit már rég nem pucoltam meg; a két üveg közé rekedt bogarak már kilehelték a lelküket. Szánalmasan fekszenek a kopott festéken – fogságban töltötték utolsó napjaikat. A helyükbe képzelem magam. Remegő, álmos kézzel mosok arcot, és visszagondolok az éjjeli álmomra. Teljesen más világ volt, jobban éltem benne. A valóságban nem találom a helyem, és senki sem mosolyog vissza rám a tükörből. Csak egy életnyúttá arcot látok, gödrökkel a szemek alatt. A hajam összetapadva lóg, a leheletem bűzös. A fogaim csikorognak, arra várnak, hogy „lezuhanyozzam” őket mentolos krémmel.

Felöltöznék, de nem találom a ruháim. Elindítok egy mosást, a gép bűgása némileg megnyugtat. A monoton, megszokott hangok azt éreztetik velem: otthon vagyok. Kikeletben fürdöm, a kertemben szorgos bodobácsok sétálnak egymást követve. A fenyőfa tuskéin jókedvű rigó dalol, mintha a reggeli arcomon gúnyolódna. Rátekintek, és arra gondolok: milyen jó lenne repülni! Rossz emberek fejére piszkítanék, és kedvem szerint alakítanám a fészkem összegyűjtött szalmából, ágakból.

Ahogy elszáll felettem az idő, a gyermeteg fantáziám egyre ritkábban van jelen. Talán ez annak tudható be, hogy a társadalom elvárja: a harminchoz közeledve már féljünk gyerekek lenni. Gátakat emelnek körénk, aminek eredménye egy merev, visszahúzódó, karót nyelt tucatember lesz. Magunkra húzzuk a fáradtságot, és már nincs kedvünk a réten mezítláb, önfeledten szaladgálni. Nem akarunk többé pocsolyába ugrálni, esőben táncolni, fára mászni vagy a hintából kiugrani. Pedig milyen jó is volt! Bunkereket építettünk, a fantáziánk pedig egy egész birodalmat teremtett, melyet a saját kedvünk és vágyaink szerint alakítottunk.

Sokan mondják, hogy az elővigyázatosság és a megalkuvás elengedhetetlen, különben veszély vár ránk. Haraggal kergetjük a kompromisszumot, és félünk nyitni egymás felé. Ösztönösen attól tartunk: „mi van, ha többet vesz el, mint amennyit ad?” Közben megfeledkezünk arról, hogy önmagunknak lenni sosem szégyen. Sok embert elmartam magam mellől az életem során, pedig tudtam, hogy nem élhetek örökké sötétségben. A lustaság és a kényelem erőt vett rajtam, és bárgyún elhitette velem, hogy biztos talajon állok. De a pázsit elszáradt, és lassan kikopott alólam.

Sokszor megcsap a szeretet illata, ilyenkor rózsaszínben pompázik a vidék, a madarak pedig örömdallal köszöntik a jelent. Aztán hirtelen zord vihar kerekedik, és félelembe borul a táj. Az előbb még egy angyali teremtmény állt mellettem, de lidérci aurája máris búcsút intett nekem. Hevesen reagáltam a meglepetésre, az érzelmeim összekócolódtak, majd a beletörődés álmos keze lekapcsolta a villanyt. Csak aludtam és aludtam.

Megszerettem az álmvilágot, a valóságot pedig gyűlölni kezdtem. Az emberekben lidércet láttam, csak a vágyakat kergető énemet vonzották. Mankót formáltam belőlük, de amikor a súlyomat kellett volna cipelniük, összerogyva heverték egy néma sarokban.

A gyűlöletről pár szót...

Miért spórolnak az emberek az érzéseikkel? Hány olyan gyermek él ma, aki önmagát okolja szülei frusztráltságáért, amely végül sorozatos konfliktusokba torkollik? Hány gyermekáldozat ismétli meg a múltat a rossz családi minták miatt? Generációról generációra örökítjük tovább a sebeinket, ahelyett, hogy ki tudnánk fejezni a bennünk lakozó bizonytalanságot – vagy épp a szeretetet?

Egy valami még inkább beárnyékolja az amúgy sem fájdalommentes végtisztességet: a szégyen. A szégyen, hogy miért váltunk ennyire rideggé, és miért nem mondtuk ki többször azt a szót: szeretlek.

Traumakötésben élő, megalkuvó nők, változni képtelen apák, akiknek az tölti ki a mindennapjait, hogy másokra hárítják az élet nehézségeit ahelyett, hogy megküzdeneek velük. Hányszor hallottam már egy férfi szájából: „Nem tudok sírni!” Ez hazugság. Mindenki tud sírni, és mindenkinek kell is: a negatív érzésekből egyfajta tisztító vízesés jöhet létre, amely után megkönnyebbül a szív.

Ha hónapokig szárazság sújtja hazánkat, elpusztul az élet. A növények szomszások maradnak, majd elszáradnak és porrá lesznek – mintha sosem léteztek volna. Nem terem életadó élelem, és nem tudjuk táplálni a gyermekeinket. Világvégét eredményez a folytonos harag, a rosszindulat és a kesergés olyasmin, amin lehetne változtatni. Mi áll mégis az emberek útjába? A lustaság, a nemtörődöm mentalitás, az irigység és az újtól való félelem. Aki nem mer nyitni az újra, az a régivel sem fog boldogulni. Mert ha elhagyom a régit, és beengedem az újat, én irányítom a sorsom. Ha az új mégis rossz felé vezet, még mindig letérhetek egy másik útra. Választások ezrei tárulnak elénk, mi mégis kényelmesen ülünk a helyünkön, és arra várunk, hogy a szivárvány végén található kincsesláda majd hozzánk teleportál.

Emlékszem, amikor Sopron macskaköves utcáin sétáltam, és végre kiürült az elmém. Karácsony közeledett, az utca végén pedig egy hatalmas fenyőfa díszelgett büszkén, aranyozott gömbökkel és világító füzérekkel. Az emberek fotózkodtak, körbeállták, miközben a levegőt átjárta a forralt bor illata. Én is megálltam előtte, de nem fotózkodtam. Csak csodáltam. Azonnal a szeretetre, a családra és a békére asszociáltam. Olyan nyugalom ringatta a lelkem, amelyet korábban otthon sem érezhettem. Éreztem, ahogy a fa tűlevelei csiklandozzák az ujjperceimet, azt üzenve: „Nézd meg törzsünk hatalmasságát!” A fenyő illatfelhője belepte az egész utcát, és olyan hangulatot teremtett, amilyenre mindenki vágyik – még az is, aki nem szereti a karácsonyt.

Tizenhat éves voltam. Néha még bevillant a friss költözés emléke: vajon mit csinálhatnak anyámék? Sokat sírnak utánam? Rosszul tettem, hogy eljöttem? De a szomorúság hamar elillant. Úgy éreztem, tartozom annyival, hogy felhívom őket, és tudatom: biztonságban vagyok, szeretetben.

Nekem nem tanították meg, mi a szeretet. Anyu leginkább úgy mutatta ki, hogy megfőzte a kedvenc ételemet, vagy ünnepekkor ajándékokkal lepett meg. Volt édesség, játék, egy-két

kirándulás. Sok helyen jártam, de egy valamit nem láttam: miért nem akart anyu megölelni? Miért nem bújtunk össze mesét olvasni? Miért nem hallottam soha tőle: szeretlek?

Pedig nagyon hiányzott, de féltem beismerni még magamnak is. Nem arra neveltek, hogy elfogadják az érzéseim kifejezését vagy az őszinteségemet. Anyám szinte azt sulykolta: ha érvényesülni akarok, hazudnom kell, kiszámíthatatlannak lenni és manipulálni, különben lecsúszom a ranglétrán, és egy láthatatlan, szegény, szerencsétlen nő leszek.

Lehet, hogy jót akart, de sosem kérdezte meg, én mi szeretnék lenni. Szegény és boldog, vagy boldogtalan, de gazdag?

Miért hiszik az emberek, hogy akinek sok pénze van, az feltétlenül boldog is? Miért hiszik még ma is, hogy a szeretet megvásárolható? Miért azokból lesznek a vezetők, akik azt üzenik az országnak: „Félelemben kell élnünk és harcolnunk, mert elnyomnak”? Miért a megfélemlítés korát éljük, ahol senki nem mer cselekedni, csak ülni és hárítani? „Ő tehet róla!” „Ő mondta!” A háborúk esztelen népszerűsítése és a látszatélet idealizálása lett a létszükséglet. Ha pedig valaki szeretettel akar tanítani, annak a szava annyit ér, mint egy marék lepkefing.

Alázat és tisztelet. Van különbség a kettő között? Szerintem nincs. Szeretet és szeretet? Ennél sem látok különbséget. Gyűlölet és gyűlölet? Na, ezek között van. Az egyik szeretetből fakad: egy maszkot viselő ember, aki nem az, akinek látszik. A gyűlölet tárgya lehet valaki, akit szerettünk, csak olyanná vált, akit már nem tudunk „szeretetnek” hívni. De lehet olyan is, akit kezdettől fogva nem kedveltünk – ám ő sem a gyűlölet nevet viseli, hanem a „nem szeretemét”.

Rájöttem, hogy felesleges bárkit is gyűlölni. A harag az évek múltával olyannyira picivé zsugorodik, mint egy hangya a hangyák között, akit már eltaposni is nehéz. Felesleges érzés, amit nem szabad táplálni.

Az alkotó születése

Gyakran érzem magamban a késztetést az alkotásra. Valami forradalmi ötletet keresek; olyasmit, amit még kevesen vettek a fejükbe. A gondolatok útvesztőjében ragadtam, ahol annyi izgalmas és szép dolgot látok, hogy képtelen vagyok választani. Nem tudom, mi az, amit nekem teremtetek, és melyik úton kellene elindulnom.

Megragad a színek és formák összhangja, vagy a pillanat, amikor egy lány, kellemes zene csendül fel. Ilyenkor úgy érzem, a világ arra buzdít: mutassam meg a kreativitásomat, és ajándékozzam meg a társaimat valami újjal.

Nem szeretem az embereket, mégis úgy érzem, mintha a véremben csörgedezne az a patak, amelyben úsznom kell. Egyelőre az árral szemben haladok, de talán egy lány fuvalat egyszer felsegít majd elmém szabad, felfedezetlen rétjére.

Látomásom volt. Tiszta, mégis álomszerű – egy olyan tudatos álom, ami talán már nem is képzelet volt. Láttam az utat, amin végiglépdelttem. Nem volt hosszú, de rövid sem: valójában hosszú utat tettem meg, hogy idáig eljuthassak.

Szép volt az idő, amikor kiértem az erdőből. A fény áthatolt a sűrű növényzeten, átvilágítva és melengetve a földet. Az út barna, homokos sárból állt, a fákon madarak csiripeltek. Ahogy a köves útra értem, különös nyugalom járta át a lelkem. Olyan volt, mintha repülnék, mintha a lépteimnek nem lenne súlya. Zene szólalt meg a fejemben: egy csengő-bongó, ismeretlen, mégis ismerős dallam. Tiszta és egyszerű – mintha le tudnám kottázni.

Éreztem a fák és a vízesés morajlását, a szél lágy érintését. A tekintetem előtt feltárult az út: szélein buja pázsit és különféle növények nőttek. Láttam egy madáranyát is, amint gondosan élelmet gyűjt a kicsinyeinek. Egy sziklás barlanghoz érkeztem, amely mögött egy aranyozott kapu állt. Éreztem valakinek a jelenlétét. Nem nevezném embernek, bár alakja hasonlított rá. A következő képben már bent ültem. A kapun való átlépésemet nem észleltem. Éreztem, hogy figyel. Általában feszélyez, ha néznek, de az ő tekintete más volt. Nyugalmat sugárzott, még ha nem is láttam tisztán az arcát. Kortalan jelenség volt. Arra kért, fogalmazzam meg életem legnagyobb balladáját. A verset, az elbeszélést, amely a szívem és az elmém legmélyebb tartományaiból fakad. Mert a fejemnek üresnek kellett lennie ahhoz, hogy csak az a bizonyos sorsdöntő szó zörrenjen meg benne. Tudom, bonyolult. Én sem értem egészen. Nem volt egyértelmű álmom, mégis úgy érzem, ennél tisztább látomásom sosem volt. A kép azonban lassan halványulni kezdett, sötétségbe borult, mígnem teljesen eltűnt.

Számtalan hasonló gondolat pihen naplóm vékony lapjain. Sokszor pontosan akkor írtam, amikor a valóság elviselhetetlenné vált. Például, amikor anyám a folyosóra hányt a gyógyszerektől. Nem tudtam, mit reagáljak. Félttem, hogy ha segíteni próbálok, ismét eltaszít vagy bántani fog. Ahogy növésnek indultam, az írás mellett a csavargás lett a menedékem; estig róttam a várost. Menekültem anyám elől, menekültem a konfliktusok elől. Félttem félni. Félttem úgy élni, mint egy átlagos gyerek.

A gyógyszerek miatt anyu egyszer epilepsziás rohamot kapott, mentőt kellett hívunk. Kiderült, hogy a cukorbetegségére szedett készítmények ütköztek a pszichiátriai gyógyszerekkel. A mellékhatások drasztikusak voltak: hízni kezdett, hullott a haja, tönkrementek a fogai, és megállíthatatlanul remegtek a végtagjai. Olyannyira, hogy még fekvé sem tudta megtartani a távirányítót. A finommotorikus mozdulatok lehetetlenné váltak számára, és állandó kábulatban élt.

Ekkor mély szánalmat éreztem, és próbáltam nyitni felé. Beszélgettünk a betegségéről, a helyzetéről – úgy, mint két hétköznapi ember. Nem anya és lánya voltunk, hanem két idegen, akik igyekeznek barátságos viszonyt kialakítani, eltemetve a régi feszültségeket.

Később azonban rájöttem, hogy a sajnálat ellenére a sérelem ott maradt bennem. Ezt nem lehetett pusztá beszélgetésekkel helyrehozni, hiszen megrekedtünk egy szinten. A kapcsolatunkból hiányzott az az alap, ami egy szerető családra jellemző. Nem kezdtem el jobban kötődni hozzá csak azért, mert sajnáltam. A szánalom nem törölte ki az emlékezetemből az évekig tartó bántalmazást. Azt, hogy erőszakkal kényszerített mindenre, hogy ordibált velem, a földön rugdosott, megalázott és semmibe vett.

Sosem mutatta ki a szeretetét, és a betegsége sem hozott minket közelebb egymáshoz. Hiába próbáltam közeledni, éreztem, hogy nem tud mit kezdeni vele. Talán nem értette a szándékaimat, és azt hitte, már nem szeretem. Igaza volt. Nem szerettem, de mivel az anyám volt, elszakíthatatlanul kötődtem hozzá.

Elhatároztam, hogy megírom a történetét, hátha segíthetek másoknak, akik hasonló cipőben járnak – akár áldozatként, akár érintettként. Tudtam, hogy többet nem tehetek, csak meghallgatom. Szerettem volna, ha egészséges és vidám. De honnan tudhattam volna, mi tenné boldoggá, ha soha életemben nem láttam őt őszintén boldognak?

Bármilyen rossz volt is a házassága – ami ellen tehetett volna –, én mindig ott voltam neki. Mindig játszani akartam vele. Arra vágytam, hogy magához öleljen, homlokra pusziljon. Szerettem volna, ha büszke rám, ha vannak közös élményeink. Arra vártam, hogy megvédjen apámtól. De nem tette.

Már azelőtt elengedett, mielőtt valójában elköltöztem volna.

Sötétség

Gyermekkoromban sokáig eggyé vált velem a sötétség ereje. Mindig vártam az estét, mert számomra az az igazi, megnyugvást adó napszak. Láttam, ahogyan a semmiből előtűnik a fekete pillangó, és kegyes szárnycsapásokkal integet didergő testemnek. Félve bár, de végre elhiszem, amit látok: hát itt van! Újra eljött...

Nem csak holmi tévképzet volt. Csábítani próbál a halálba, azt akarja, hogy az alattvalója legyek. De már túl erős vagyok hozzá; túl sok évet gyötrődtem azon, hogy menjek-e vagy maradjak.

Nem hat meg, nem csábít el, nem félek többé tőle. Nyugtázza döntésemet, majd ismét eltűnik. Remélem, örökre – és ez a váratlan vendég olyan lendülettel távozik, amilyennel berepült az életembe. Persze a pillangó után marad még bennem félelem bőven, de legalább egyet legyőzhettem önerőből. Büszkén fekszem el a szoba szőnyegén, közben hallgatom, ahogyan ropog alattam a deszka. Felnézek a szocialista korból maradt fotelemre, majd a sötét mahagóni szekrényusra, és bámulom a lakkozott felületén vibráló fekete árnyakat. Nézem a levegőben szálló porszemcséket, és ahogyan a Hold bevilágítja a szobát. Fénye ékesen megvilágítja az arcom, hunyorításra készítve a szemem. Pilláim megremegnek, majd felpattan a szemhéjam. A villanás csak pár másodpercig tartott, és már tisztán látok: már nem otthon vagyok.

Diego

Diego iskola után mindig meghallgatott; megértően nézett rám, türelmes és lelkes volt, amikor számalomra méltó kis életemről meséltem neki. Hosszú karjaival gondoskodóan simogatta az arcomat, szeretettel és békével ajándékozott meg. Hú támaszom volt minden körülmény közepette: ha fáztam, ha éhes voltam, vagy ha egyszerűen csak eluralkodott rajtam a szomorúság és az életuntság.

Még mindig érzem az illatát, magam előtt látom sudár termetét, amely azt árasztja: „Ölelj meg, szoríts magadhoz!” Hangja néha bűgő, máskor megdöbbenően süvítő volt, de a beszélgetéseink végére lénye mindig elcsendesedett és empátiát sugárzott. Benne volt minden. A madarak, amelyek otthont találtak fiókáiknak az ágai közt, és a mókusok, amelyek makkot gyűjtögettek az odvában. Lárvák a kérge alatt, mikroszkopikus parányok a levelein. Ahogyan rásütött a nap, lélegzetelállító táncba kezdett, ám amikor viharossá vált az idő, megtépázottan, de rendíthetetlenül állt az erkélyünk előtt.

Mindig élénk képzelőerőm volt; olykor azt kívántam, bárcsak elérném a leghosszabb ágát, hogy megsimogathassam vékony ujjait. Amikor már elég idős voltam ahhoz, hogy anyámék leengedjenek a lakótömb mellé, szinte a levegőben galoppoztam felé, majd könnyes szemmel öleltem át Őt. Őt, aki mindig a barátom volt, és akit sosem feledek. Szerettem vele beszélni; éreztem, hogy érti minden szavam, és pontosan tudja, mennyire értékes a kapcsolatunk.

Sosem mondtam el senkinek, hogy a legjobb barátom egy fa. De nem azért, mert szégyelltem volna, hanem mert tudtam: néhány embert elszomorítana ez a vallomás. Én azonban nem éreztem kudarcnak. Sok magányos embernek még ennyi sem adatik meg; nem értékelik a körülöttük lüktető természetet, annak gyógyító hallgatását és mindent elsőprő erejét. Ezt a varázst csak az értheti meg, aki teljesen átadja magát a csendnek, az illatoknak és a látványnak.

Nyitott szemmel járni nem is olyan könnyű, mint gondolnánk. A fejünk folyamatosan tele van megoldatlan feladatokkal, feszültséggel és elnyomott félelemmel. Az ember gyakran képtelen élvezni azt, ami körülveszi, pedig a nehéz időkben épp ez nyújthatna vigaszt.

Az állatok és a természet lélekgyógyítóak: sosem hagynak el, és sosem bántanak. Megvan bennük minden olyan tulajdonság, amelyre emberként vágyunk.

Hogy hogyan ismertem meg Diegót?

Anyámék egyik veszekedése közben. Anyu teljesen kiborult, mert apám több tízezer forintot hagyott a kocsmákban, és nem fizette be a tévészámlát, ami miatt késedelmi díjat számoltak fel. Üvöltözni kezdett vele; azt hitte, van legalább annyi tartás apámban, hogy az alapszámlákat rendezi. Sorozatos szócsaták követték egymást, apám pedig tagadott, pedig a helyzet egyértelmű volt.

Már zsongott a fejem a zajtól, így azt tartottam a legjobb ötletnek, ha kimenekülök az erkélyre. Potyogtak a könnyeim, csak bámultam, ahogy a földbe csapódnak. Arra gondoltam: vajon mikor lesz már vége ennek a napnak? Mikor lesz végre csend?

Egy ponton túl már képtelen voltam a szüleimre figyelni, inkább az eget kezdtem kémlelni. Lassú bárányszerű felhők úsztak az égen, a naplemente színei terültek el előttem. Egyszer csak úgy éreztem, mintha valaki megsimogatná könnytől szikkadt arcomat, és hallani kezdtem, amint valaki a nevemen szólít: „Barbi”.

Furcsállottam, mert addig senki sem szólított így – anyámék mindig Barbikának becéztek. Tekintetem ösztönösen a fára szegeződött, és kikerekedett szemmel kérdeztem meg:

– Te vagy az? – Én vagyok, a fa. – Nincs neved? – Nincs. De adhatsz, ha szeretnél. – Legyél Diego. – Nagyon tetszik ez a név! Lehetnénk barátok?

Boldog arccal, lelkesen bólogatva fogadtam el a felajánlását. Elkezdtem mesélni neki, kiöntöttem a szívemet. Megnyugtató érzés volt, hogy végre valaki engem is kedvelhet.

Ettől fogva minden áldott nap beszámoltam neki a történeteikről. Diego mindig várt rám, és amíg élek, örök szeretettel gondolok rá.

KÖSZÖNET

Köszönöm, hogy beléptél ebbe a világba.

Papp Barbara Éva